

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce P. G.,** zastoupeného Mgr. Janou Hladíkovou, advokátkou se sídlem tř. 17. listopadu 623, Pardubice, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor** azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 29. 3. 2002, č. j. OAM-1186/AŘ-2002, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, pod sp. zn. 52 Az 177/2003, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 16. 3. 2004, č. j. 52 Az 177/2003 - 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ministra vnitra označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí bylo v řízení o rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 7. 2001, č. j. OAM-1147/CU-02-P19-2001, rozhodnuto o tom, že se řízení o udělení azylu zastavuje podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném do 31. 1. 2002 (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo citované rozhodnutí Ministerstva vnitra zrušeno podle § 25 odst. 3 zákona o azylu ve znění účinném

do 31. 1. 2002. V odůvodnění ministr vnitra uvedl, že v průběhu řízení o rozkladu obdržel rozkladový orgán dne 26. 3. 2002 prohlášení žalobce o tom, že bere svůj návrh zpět, proto bylo postupováno výše uvedeným způsobem v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o azylu.

Proti rozhodnutí ministra vnitra podal žalobce dne 18. 4. 2002 správní žalobu, v níž uvedl, že jeho důvody pro udělení azylu nebyly v řízení o rozkladu dostatečně přezkoumány. Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 18. 3. 2003, č. j. 52 Az 177/2003 - 14, byl žalobce vyzván k tomu, aby ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení usnesení doplnil své podání tak, aby označil den doručení napadeného rozhodnutí, výroky rozhodnutí, které napadá, doplnil žalobní body, označil případné důkazy, které navrhuje provést, učinil návrh výroku rozhodnutí a připojil opis napadeného rozhodnutí. Žalobce na výzvu soudu zaslal doplnění žaloby, jež však svým obsahem směřovalo proti meritornímu, v té době již zrušenému rozhodnutí Ministerstva vnitra a nikoliv proti rozhodnutí ministra vnitra o zastavení řízení o udělení azylu z důvodu zpětvzetí a o následném zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra. Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 16. 3. 2004, č. j. 52 Az 177/2003 - 53, bylo podání žalobce odmítnuto, zamítnut jeho návrh na ustanovení zástupce a rozhodnuto o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění soud uvedl, že podání žalobce neobsahuje náležitosti žaloby, jež jsou určující pro soudní přezkum rozhodnutí. V daném případě shledal soud překážku přezkoumání rozhodnutí v absenci žalobních bodů, přičemž tento nedostatek nebyl přes výzvu soudu ve lhůtě odstraněn. Soud uvedl, že přezkum rozhodnutí z úřední povinnosti může nastat teprve tehdy, kdy lze podání považovat za řádnou žalobu obsahující žalobní body. Soud uvedl, že v rámci žalobních bodů směřujících proti již neexistujícímu rozhodnutí Ministerstva vnitra nemohl rozhodnutí ministra vnitra přezkoumat. Soud dále uvedl, že rozhodnutí o neustanovení zástupce je odůvodněno tím, že tohoto ustanovení nebylo třeba k ochraně práv žalobce, neboť zástupce by svým jednáním k ochraně práv žalobce nijak nepřispěl; o odmítnutí podání podle § 37 odst. 5 s. ř. s. navíc soud rozhoduje bez nařízení jednání.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel namítl nesprávné posouzení právní otázky soudem, neboť soud odmítl podání žalobce z důvodu, že žalobce přes výzvu soudu neodstranil nedostatky podání, ačkoliv stěžovatel je přesvědčen o tom, že na výzvu řádně zareagoval a nedostatky odstranil. Stěžovatel se neztotožnil ani s názorem soudu o tom, že mu nebylo nutné ustanovit zástupce k ochraně práv žalobce, ani se zdůvodněním rozhodnutí o neustanovení zástupce, kde bylo uvedeno, že by ustanovený zástupce nepřispěl k ochraně práv „žalobkyně“. Stěžovatel dále uvedl, že po návratu do Moldávie bude vystaven značným těžkostem a má odůvodněnou obavu, že bude vystaven nelidskému a ponižujícímu zacházení. Proto je podle něj dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel navrhl, aby usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 16. 3. 2004, č. j. 52 Az 177/2003 - 53, bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť se domnívá, že rozhodnutí ve věci azylu i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkázal žalovaný na správní spis a na vydaná rozhodnutí a navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, neshledal. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem krajského soudu, že podání směřující proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 29. 3. 2002, č. j. OAM-1186/AŘ-2002, neobsahovalo žalobní body, jež by umožnily soudu jeho přezkoumání. Žalobce totiž v návrhu na zahájení řízení ze dne 18. 4. 2002 i v doplnění žaloby ze dne 17. 4. 2003 uvedl toliko výtky vztahující se k rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 7. 2001, č. j. OAM-1147/CU-02-P19-2001, jež však bylo zrušeno žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva vnitra. Na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poukázat na změnu právní úpravy zákona o azylu v roce 2002. Ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o azylu ve znění účinném do 31. 1. 2002 předpokládalo zastavení řízení o udělení azylu, pokud vzal účastník řízení návrh na zahájení řízení zpět. Tak se v souzené věci stalo úkonem žalobce ze dne 26. 3. 2002; proto bylo řízení o rozkladu zastaveno v souladu s § 25 odst. 2 zákona o azylu ve znění účinném do 31. 1. 2002. Jelikož byly dány podmínky pro postup podle § 25 odst. 3 zákona o azylu ve znění účinném do 31. 1. 2002, podle něhož *„nastanou-li podmínky pro zastavení řízení podle odstavce 1 písm. a) v době, kdy již ministerstvo rozhodlo ve věci a nebylo ukončeno řízení o rozkladu, zastaví řízení ten, kdo provádí řízení o rozkladu, a současně zruší rozhodnutí vydané ministerstvem v prvním stupni.“* Zákonem č. 2/2002 Sb., byl novelizován zákon o azylu, bylo mj. odstraněno řízení o rozkladu a tím byl novelizován i § 25 zákona o azylu. Přitom řízeni o rozkladu, o nichž nebylo rozhodnutí do 31. 1. 2002, byla s ohledem na přechodná ustanovení zákona č. 2/2002 Sb., dokončena podle právní úpravy účinné do 31. 1. 2002.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že krajský soud postupoval správně, když žalobce v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzval k odstranění vad podání, avšak žalobce v soudem stanovené lhůtě požadovaným způsobem neodstranil vady žaloby tak, aby žaloba byla projednatelná, neboť neuvedl žádný žalobní bod vztahující se k rozhodnutí ministra vnitra v řízení o rozkladu, a toliko uvedl obecně formulované námitky vztahující se k v té době již neexistujícímu rozhodnutí Ministerstva vnitra, ačkoliv byl v tomto směru řádně poučen Krajským soudem v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích. Uvedením důvodů směřujících proti v té době již zrušenému rozhodnutí Ministerstva vnitra nebyly odstraněny soudem vytýkané vady podání. Nejvyšší správní soud proto konstatoval, že krajský soud nepochybil, když za dané situace odmítl podání žalobce podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť stěžovatel neodstranil ve lhůtě takové vady svého podání, pro něž soud nemohl v řízení pokračovat. Nejvyšší správní soud se ztotožnil rovněž s rozhodnutím krajského soudu o tom, že v dané procesní situaci bylo již nadbytečné ustanovovat žalobci zástupce, neboť toho nebylo třeba k ochraně jeho práv, pokud v soudem stanovené lhůtě nebyly odstraněny nedostatky podání. Žalobce navíc tento výrok rozhodnutí krajského soudu napadl toliko konstatováním, že rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné, tuto skutečnost však Nejvyšší správní soud neshledal. K výtce žalobce, že v odůvodnění rozhodnutí o neustanovení zástupce byl žalobce

na jednom místě nesprávně označen jako „žalobkyně“, zdejší soud konstatuje, že toho pochybení bylo odstraněno opravným usnesením Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 20. 4. 1004, č. j. 52 Az 177/2003 - 62. V daném případě se jednalo o zjevnou nesprávnost, jež neměla vliv na zákonnost rozhodnutí soudu prvního stupně. Námitky žalobce týkající se situace v Moldávii Nejvyšší správní soud nemohl zohlednit, neboť tato tvrzení nebyla předmětem přezkumu v řízení před soudem prvního stupně.

Nejvyšší správní soud proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovateli byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu však do dne jeho rozhodnutí nebylo prokázáno, že v daném případě proběhla první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, proto o odměně advokátky za zastupování v řízení o této kasační stížnosti nerozhodoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu